

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת ויקהל

כה' אדר א' תשפ"ב 1117

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:58	5:13	5:05	5:19
מוצאי שבת	6:11	6:13	6:11	6:13
רבנו תם	6:51	6:48	6:48	6:51

שבת שקלים, שבת מברכין
המולד בליל חמישי בשעה 3-5 דקות
17-1 חלקים

הילולא דצדיקיא

כה. רבי גרשון מקיטוב

כה. רבי יצחק אביחצירא בבא חאקי

כו. רבי יהושע אלעזר הכהן חמדי

מח"ס 'ולבש הכהן'

כו. רבי עזרא ציון מלמד

כז. רבי רפאל משה בולא מח"ס 'גט מקושור'

כז. רבי שלמה אלישוב בעל ה'לשם'

כח. רבי מרדכי חברוני

כח. רבי אשר שולמן

כט. רבי יהודה ליאון כלפון ראב"ד טיטואן

כט. רבי גרשון ליבמן ראש ישיבת 'אור יוסף'

א. רבי עמנואל חי ריקי

מח"ס 'משנת חסידים'

א. רבי צדקה חוצין

למדת שבשעה שהיה המקום מצוה לו למשה שיעשו ישראל משכן, היה מבקש לשרות בתוך כל אחד ואחד מבני ישראל ולא בתוך המשכן לבד, הלכך נאמר ושכנתי "בתוכם", לפי שעדיין לא חטאו. וכיון שחטאו מה נאמר בהם (שמות לג, ו) "ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב", וכן אמרו באגדה (א"ר יז) כיון שקיבלו ישראל מלכות שמים בשמחה ואמרו "כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע" (שמות כז, ד) מיד אמר הקב"ה למשה "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה".

לפיכך הקהיל משה כאן את כל ישראל ולא הקהיל אותם בשאר כל מקום, הואיל ולא נאמרה פרשת המשכן להם לישראל אלא כדי שילמדו הימנו שיהו מתקדשים ומתקנים להיות מקדש מעט ראויים להשראת השכינה, הלכך הקהיל משה את כל אחד ואחד מישראל, כי אמרו הקדמונים (ר') דרשות חת"ם סופר עמ' שלט) דברי תוכחה אינו דומה שומע מפי רב לשומע מפי תלמיד, ואם כל התורה כולה ושאר כל המצוות היו ישראל יכולין לשמוע מפי אחר אף על פי שלא שמעו כולם מפי משה עצמו, אבל כאן מתוך שאמרו להם דברי תוכחה, הוצרך להקהיל את כולם כדי שיהו שומעין את הדברים מפי רב ולא מפי תלמיד.

משביר לרדוד איברי האדם וכלי הקודש שבמשכן

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם" (שמות לה, א)

וצריך להבין מה טעם הקהיל כאן משה את כל ישראל, ולא הקהיל אותם בשאר כל מקום כשדיבר עמהם?

והרמב"ן הקדוש פירש כאן וזה לשונו: "הנה משה אחר שצוה לאהרן והנשיאים וכל בני ישראל האנשים, כל אשר דבר ה' אתו בהר סיני אחרי שבור הלוחות ונתן על פניו המסוה, חזר וצוה והקהילו אליו כל העדה אנשים ונשים. ויתכן שהיה זה ביום מחירת רדתו. ואמר לכולם ענין המשכן

אשר נצטווה בו מתחלה קודם שבור הלוחות, כי כיון שנתרצה להם הקב"ה ונתן לו הלוחות שניות וכתת עמו ברית חדשה שילך השם בקרבם, הנה חזרו לקדמותם ולאחבת כלולותם, ובידוע שתהיה שכינתו בתוכם כענין שצוהו תחלה, כמו שאמר (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ולכן צוה אותם משה עתה בכל מה שנצטווה מתחלה".

הא למדת, שלא הקהיל משה את כל ישראל אלא כדי לבשרם שעתידה השכינה שהיא חוזרת ושורה ביניהם, הלכך חזר משה להשמיע באזני בני ישראל את כל עבודת מלאכת המשכן בפרוטרוט, שכן בנוהג שבעולם אדם שהוא משמיע בשורה טובה לאחרים הוא מאריך בדיבורו ומפרש ומפרט את דבריו יפה יפה.

ולא עוד אלא אף הקב"ה שמח היה בדבר, והקדיש בתורתו הקדושה ארבע פרשיות הללו: תרומה, תצוה, ויקהל ופקודי - למעשה המשכן בלבד, ופרט בהם כל פרט ופרט מומעשה המשכן שתיים ושלוש פעמים. פעם ראשונה כשנצטוו משה בדבר, פעם שניה כשדיבר משה לישראל, ופעם שלישית בשעה שהקימו ישראל את המשכן. וכל כך למה? כדי להראות חיבתו לישראל שכיפר להם על מעשה העגל ושתישבו השכינה לשרות בתוכם. וביקש הקב"ה להראות להם לישראל שתכלית הבריאה הוא דבר זה שיהא לו להקב"ה דירה בתחתונים, וכן אמרו חכמינו ז"ל במדרש אגדה (תנחומא נשא טז) בשעה שברא הקב"ה את העולם נתאוהו שיהא לו דירה בתחתונים כמו שיש בעליונים.

מכל מקום אף על פי שחזר משה והשכין את השכינה בארץ, לא הרי השראה אחרונה כהרי השראה ראשונה, השראה ראשונה היתה שירתו של מקום בתחתונים כדירתו בעליונים וכבודו מלא את כל הארץ, ולא צמצם את השראת כבודו למקום אחד בלבד. השראה אחרונה הואיל וחטאו ישראל בעגל, ואמר הקב"ה (שמות לב, לד) "וביום פקדי ופקדתי" והתנצלו את עדים, לא שרתה שכינה אלא במשכן בלבד.

ומנין אתה אומר שבתחלה היה המקום מבקש להשרות את שכינתו בתוך בני ישראל עצמם ולא בתוך המשכן לבד, ממה שנאמר בראש הענין "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אתה למד, שהרי אינו אומר ושכנתי "בתוכי" אלא "בתוכם", הא

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

חד פעמי בשלחן השבת?

"וביום השביעי יהיה לכם קדש" (שמות לה, ה)

שולחן השבת בבית היהודי הוא אחד השיאים החווייתיים המעלים לפסגות רוחניות את כל בני המשפחה. כל כך גדולה היא מעלתה של השבת, עד שביום זה הננו דומים למלאכים. שהרי בכל יום אנו אומרים ב'קדושה' - 'נקדישך ונעריצך כנועם שיח סוד שרפי קודש', דהיינו שעם ישראל אינו מתיימר לומר את הקדושה יחד עם המלאכים, אלא לכל היותר הוא עושה זאת כמו המלאכים; ואילו בתפילת מוסף של שבת קודש אומרים 'כתר יתנו לך וכו' מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל קבוצי מטה'.

המלאכים ועם ישראל יחדיו, מקדשים - בשבת - את שמו של קודשא בריך הוא. בהזדמנויות רבות מעורר מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, על כך שיש לנצל כל דקה בשבת קודש למנוחה אמיתית, שיש עמה יראת שמים, "מנוחה שאתה רוצה בה". ננפוש לגמרי מעמל החולין, נפשוט את הבגדים המלוכלכים ונעטה צעיף מלוכה.

הקב"ה שופט כל הארץ אינו דורש מהאדם את אשר איננו מסוגל לעשות. אם נצליח להעלות ולרומם את האווירה בבית, ולו בבחינה הקלה שבקלות, ולו במשהו שבמשהו, כבר תהיה זו שבת אחרת לגמרי. ואז תרנן נפשנו במזמור שיר ליום השבת, ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

דיון הלכתי מרתק עלה על שולחנו של מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: השאלה שהופנתה ע"י שני בני זוג, נסובה על עניין כלי האוכל שיש להשתמש בהם בשבת. הבעל טען, שכיוון שבני הבית משתמשים בכלים רבים במהלך השבת, ולאשתו יהיה קשה לשטוף את כולם, הוא מעדיף שישתמשו בכלים חד פעמיים, כך שלאחר האוכל מורידים את המפה - שגם היא חד פעמית - מן השולחן, עם כל הכלים והפסולת, ומשליכים לפח האשפה. והכל כדי להקל מעל אשתו את עול הבית.

האשה, מצידה, טוענת שאמנם השימוש בכלים חד פעמיים יקל מעליה את עול הבית, דבר שאולי יגרום לה 'עונג שבת', אבל מאידך היא שואלת 'ומה עם כבוד השבת? האם זה הוא כבודה של השבת, להשתמש בכלים שכאלה? הרי אם היה מגיע הביתה אורח חשוב, היינו מוציאים את הכלים היותר יפים והיותר נוצצים!'

בהקשר זה סיפר הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, סיפור שהיה אצל דודו מרן החזון איש זצ"ל. בני התורה מכבדים כידוע את השבת בענייבה יפה. והנה הגיע בחור ישיבה אל מרן החזון איש זצ"ל ותיאר בפניו את הקושי שיש לו בימי הקיץ בענייבת הענייבה, כיוון שהוא מזיע ביותר, וממצחו נוטפים אגלי זיעה, ואם כן - שאל הבחור - האם אני יכול ללכת בלא ענייבה, או שמא יש בכך זלזול בכבוד השבת?

השיב לו החזו"א ש'אם אין עונג, אין גם כבוד'. דהיינו שאם הבחור אינו נהנה מהענייבה, אין בכך גם כבוד לשבת. לפי זה אפשר להשיב גם כאן, שכיוון שיש קושי גדול בשטיפת הכלים, אם כן אין בכלים החד פעמיים משום זלזול בכבודה של השבת.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

סתימת הלב

בחור ישיבה בא לפניי בימיו האחרונים של חודש אב, ושפך את מר לבו שהנה בעוד יומיים מסתיימים ימי חופשת 'בין הזמנים' ומתחיל 'זמן אלול' בישיבה, אך לצערו הרב אין לו שום חשק ורצון לשבת ללמוד תורה, והוא מרגיש כאילו ראשו נסתם לדברי התורה.

הצטרפתי לשמוע על תחושותיו, ואמרתיו לו: "בודאי יודע אתה שכאשר יש לאדם התקף לב, הדבר נובע מסתימה בעורקים. ככל שהסתימה רבה כך ההתקף קשה, וכדי לטפל בעניין ישנו צורך מידי לעשות לאדם צינור - לפתוח את הסתימה שבעורקים, וכך הדם יכול שוב לזרום אל הלב וממנו ללא כל מכשלה".

שתקתי מעט, וכשראיתי שהבחור מסכים איתי המשכתי:

"באותו אופן, כאשר יהודי סובל מסתימה רוחנית בלב - סתימה זו מפריעה לו ללמוד תורה מתוך רצון ושמחה, ועל כן ישנו צורך מידי להסיר את הסתימה הזו מן הלב.

עליך לפשפש במעשיך ולברר לעצמך מדוע נגרמו לך סתימות הלב והמוח לדברי התורה. ייתכן והן קרו כתוצאה משמיעת דבר איסור בימי בין הזמנים או מראיית דבר אסור. גם אכילת מאכל לא כשר יכולה לטמטם את לבו של האדם ולהסיר את התלהבותו מעבודת ה'.

לאחר שתמצא את מקור הסתימה ואת הסיבה לכך שהיא נוצרה - שוב בתשובה על מעשיך, ואז החשק ללימוד התורה יחזור לשכון בתוך לבך ותזכה ללמוד תורה ולעבוד את ה' מתוך שמחה וקורת רוח".

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבא או היוצא לדרך

הבא מהדרך אומרים לו 'שלום עליכם' והוא משיב 'עליכם שלום'. ויש שכתבו שיש ליתן יד באמירת שלום.

היוצא לדרך, ראוי שיברך את בני ביתו בברכת השלום. והנפרד מחברו אומר לו 'לך לשלום' ולא 'לך בשלום'. ויש לזוהר שלא להיפרד משום אדם מתוך בכי.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויזכרת הוידיע את הברית" (מלכים ב; יא. יב)
ובני אשכנז מפטירין ב'בן שבע שנים' (שם, יב).

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר ענין השקלים שתרמו בני ישראל לחיזוק בית המקדש, שהוא מענינא דיומא בשבת שקלים שבו מכריזים על השקלים לתרומת בית המקדש.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קדושת השבת בראש סדר העדיפויות

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר ציוה ה' לעשות אותם. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה יומת" (שמות לה, א-ב)

פרשת ויקהל פותחת בציווי שמצווה משה את עם ישראל בענין שמירת השבת, ואמנם עיקר מטרת הקהלתם היתה לצורך התרומתם לבניית המשכן, אך למרות כן מציינו שהתורה כותבת ראשית על איסור עשית מלאכה בשבת, ורק לאחר מכן מזכירה את בקשתו של משה לעם ישראל לתרום כסף וזהב ונחושת, למען המטרה הנעלה של בניית המשכן. "קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכסף ונחשת".

וסדר כתיבת הדברים בתורה אינו מקרי, ויש בו בכדי ללמדנו מוסר. משה רבנו רצה להנחיל בקרב עם ישראל את הידיעה שעל אף שהוא מכנסם עתה לצורך תרומתם לבניית המשכן, מכל מקום שמירת השבת חשובה היא לאין ערוך ואף עולה על מצות הצדקה. שהרי מצוי הוא הדבר שישנם אנשים הרומסים את קדושת השבת בגלל גסה ומפרים ומחללים את השבת, אך בכדי להרגיע את עצמם ולהשקיט את מצפונם - הם מפזרים מהונם ורכושם ומעניקים אותו לנזקקים ביד רחבה. ואותם אנשים מנחמים את עצמם, שאמנם אין הם שומרים את קדושת השבת, אך מקפידים הם הקפדה יתירה בענין מתן צדקה, והלא כבר נאמר (משלי י, ב) "צדקה תציל ממות", ועל כן יכולים הם להיות סמוכים ובטוחים שלא יאונה להם כל רע ולא יענשו על חילול השבת.

משה רבנו דברו על מצות השבת, חידד את המסר בליבות האנשים שאמנם מצות הצדקה חשובה היא עד למאוד, והמקפיד לקיימה זוכה לשכר הרבה. וידוע מה שכתב המקובל רבי חיים ויטאל זיע"א (שערי קדושה חלק ב, ז) שכל מצוה אדם יכול להפסידה על ידי עבירה, אך מצות צדקה לא תדחה מפני שום עבירה. אך רצה משה להעמיק את הידיעה, שמצות השבת חשובה לא פחות מן הצדקה ואף יותר, שהקב"ה ברא את העולם במשך ששה ימים וביום השביעי שבת וינפש, על כן אף עלינו לכבד את אותו היום שבו הקב"ה נח ממלאכתו ולהקדישו לקב"ה.

והנה מציינו שבצאלא נצטוו לבנות את המשכן, ונאמר בספרים הקדושים שבזמן שבצאלא הקים את המשכן הוא כיון כוונות גדולות ועמוקות לסודות ושמות הקודש, שבהם הקב"ה ברא את העולם בששת ימי בראשית, ומכיון שבמשכן היו מכונסים שמות הקדש נאסר על עם ישראל לעבוד בו בשבת בכדי לא לחלל את השמות הקדושים הנתונים בו. וההימנעות ממלאכת המשכן בשבת, יש בה הוכחה שלמרות שמקום שכינונו של הקב"ה נבנה מתרומתם של עם ישראל, מכל מקום ביום השביעי אין לעבוד בו, להראותך ששמירת השבת עולה בחשיבותה אף על מצות הצדקה.

ואין בדברים אלו חלילה להמעט מערכה ומעלתה של מצות הצדקה, אך יש בהם לאלפנו מוסר ובינה ולהעמידנו על חומרת שמירת השבת, ועל ההקפדה היתירה ומשנה הזהירות שיש לנהוג בה, בכל פרטיה ודיניה.

שבת שבתון

א. פירות שביעית שאינם עומדים לסחיטה, אסור לסוחטם בשביעית. וכן אסור לעשות דבש מתמרים ויין מתפוחים. אבל זיתים וענבים מאחר שהם עומדים לסחיטה, מותר לסוחטם ולעשות מהם יין או שמן.

ב. אם סחט פירות שביעית, המיץ קדוש בקדושת שביעית. ג. מותר לסחוט גם תפוזים לימונים ואשכוליות של שביעית, הואיל ודרך לסוחטן.

ד. מותר לסחוט לימון לעשות ממנו מיץ לימון טבעי, או לסחוט לימון על גבי דגים מטוגנים וכדומה, כיון שהדרך בכך, וכל שדרכו בכך מותר.

ה. נהגו כיום להקל לעשות גם מיץ גזר, אחר שכך הדרך כיום. ויש שכתבו להחמיר בזה.

ו. כל יתר הפירות מותר לרסק אותם כל שדרכם בכך, אף על פי שיוצא מהם קצת מיץ, ואינו חושש להפסד שבא על ידי הריסקו. ובשביל תינוק מותר לרסק גם פירות וירקות שאין דרכם בכך.

ז. מותר לטחון שום או בצל כדי לערבן בקציצות. וכן אגוזים ובוטנים כדי לערבם בעוגה. אלא שצריך להקפיד שלא יערב מעט פירות שביעית בהרבה חולין, באופן שלא יורגש הטעם של פירות שביעית, כי על ידי זה מפקיע אותם מקדושתם.

ח. מותר לקלף פירות וירקות של שביעית כדרך שמקלף את הפירות בשאר שנים, ואין צריך להקפיד שלא לקלוף גם מעט מהפרי. ואף בקליפות הראויות למאכל אדם, כגון תפוח עץ, אגסים, מלפפון ועגבניות. והוא הדין שמותר להפריד חלקים מהפרי או הירק שאינם יפים וראויים לאכילה.

ט. קליפות שאינן ראויים למאכל - אין קדושת שביעית חלה עליהם, והרי הם כעצים. אבל קליפות הראויות לאכילת אדם או לבהמה חלה עליהם קדושת שביעית, וכגון קליפות של תפוחי עץ, אגסים, וכדו', ואסור לזרוקן כמות שהן, שהרי בכך מפסיד פירות שביעית בידים, אלא יכרוך אותם בנייר או בניילון, ויניחן בפח אשפה, שאז אינו מפסידן בידים, אלא גורם להפסד, ואין איסור הפסד בגרמא. ויכול גם להשהותם בשקית ניילון וכדומה, עד שיתעפשו ויירקבו ויפסלו מאכילת בהמה, ואז יוכל לזרוקן לאשפה. וכן ינהג גם בשיירי מאכל של שביעית. אבל טרם שהתעפשו אין לזרוקן לאשפה, אלא יעטוף אותם בנייר או בניילון וכדו', באופן שלא ימאסו בזריקתן לאשפה, ויניחם כך באשפה.

י. יש מחמירים לייחד פח מיוחד לקליפות פירות שביעית ולקליפות כאלו שאינן ראויות לאכילת אדם או בהמה או לשימושים אחרים הנ"ל.

הידודי רפרשה

חידודים לפרשת ויקהל

1. האם מותר לסחוט פירות של שנת השביעית?
2. מהי ההנהגה הנכונה לשימוש בכלים חד פעמיים בשבת קודש?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי נוסת הגדולה

הגאון רבי יעקב קמנצקי זצ"ל

הגאון רבי יעקב קמנצקי זצ"ל, מגדולי יהדות אמריקא, וחבר מועצת גדולי התורה של אגודת ישראל באמריקה. גאון עצום בתורה וגאון במידות טובות. אישיותו המיוחדת הקרינה אור תורה על כל הסובבים אותו.

מידת האמת, שימשה כנר לרגליו. עקרון האמינות, הנחה אותו בכל צעדיו ואורחות חייו, גם אם האמת עלתה לו במחיר יקר. על כך, ידועים מספר עובדות מפעימות ומפליאות, נצטט אחדים מהם:

מנהגו של הגאון רבי יעקב זצ"ל, היה שלא לאכול 'שרויה' בפסח. מנהג זה היה תמוה מאוד בעיני תלמידיו הרבים, שידעו כי מוצאו של הרב ממשפחה ליטאית - שאינם מקפידים על מנהג זה. לשאלתם ענה להם רבי יעקב, כי בנערותו למד בישיבת 'סלבודקה', ומפאת המרחק הרב של הישיבה מביתם של התלמידים, רוב בני הישיבה לא נסעו לכל חג לביתם אלא נשאר בבישיבה.

"שנה אחת", סיפר, "נשארת גם אני בחג הפסח בעיירה, והתארחתי אצל משפחה לסעודות החג.

בליל הסדר הגישו מרק מהביל, ובלבי התעורר אצלי ספק כלשהוא בענין כשרותו של המרק, ולכן לא רציתי לאוכלו".

"אולם מאוד לא רציתי לפגוע בבעלי הבית היקרים, ולכן נמנעתי מלומר להם את הסיבה שבגינה איני רוצה לאכול מהמרק, אלא אמרתי להם שאיני נוהג להחמיר ולא לאכול 'שרויה', והיות ויש במרק 'קניידאלך' העשויים מקמח מצה, אני נמנע מלאכול את המרק, וסיבה זו התיישבה על ליבם של בעלי הבית".

וכך סיים רבי יעקב: "על מנת שלא יצא מפי דבר שקר, קיבלתי על עצמי לקיים את מוצא שפתי, ומאז אינני אוכל 'שרויה' בחג הפסח".

במשך רוב ימיו לא נהג רבי יעקב להניח תפילין של "רבנו תם", אלא רק תפילין על פי שיטתו של רש"י. לעת זקנותו ביקש רבי יעקב מבנו, שייקח את התפילין דרבנו תם שהיו בביתו לסופר סת"ם שיבדקם, היות והוא רוצה להתחיל להניח אותם בקביעות, מידי יום ביומו.

בתשובה למבטו המופתע של הבן, סיפר לו כי לפני שנים רבות ניגש אליו יהודי אחד ושאל אותו מדוע אינו מניח תפילין דרבנו תם. בתשובה, ענה לו כי מנהגם של הרבנים הליטאיים הוא שלא להניח תפילין אלו.

אותו יהודי לא הרפה, הוא המשיך ושאל:

"והרי ה'חפץ חיים' שהינו ליטאי ומגדולי פוסקי ההלכה, הוא כן מניח מידי יום תפילין דרבנו תם?" המשיך רבי יעקב ואמר: "רציתי לדחות את היהודי, ולכן עניתי לו כי גם אני כשאהיה בן תשעים, בגילו של ה'חפץ חיים' אז, אתחיל להניח תפילין של רבנו תם..."

"אמנם, אז לא העליתי בדעתי כי אזכה ואאריך ימים כל כך, אולם זכיתי ומתקרב יום הולדתי התשעים, ולכן מחויב אני להתחיל להניח תפילין אלו, כפי שאמרתי לאותו יהודי לפני כחמישים שנה".

דבר לא ביטא את צניעותו וענוותו המופלגת של רבי יעקב זצ"ל, יותר מאשר סלידתו את הקימה

לכבודו, בכל אימת שניכנס להיכל הישיבה או לכל מקום אחר.

אכן, פעם אחת חרג רבי יעקב ממנהגו זה. ומעשה שהיה כך היה:

היה זה כאשר נכנס יחד עם רבי שניאור קוטלר זצ"ל, לכינוס השנתי של "ועידת אגודת ישראל באמריקה". רבי שניאור הציע לרבי יעקב להיכנס דרך דלת צדדית, כדי למנוע את קימתו של הקהל לכבודם.

מה גדלה תדהמתו של רבי שניאור, לשמוע את רבי יעקב דוחה את הצעתו, בנימוק המוסרי הבא:

"הרי נשותינו הרבניות נמצאות אף הן באולם, והן תפקנה עונג והנאה למראה כל הקהל המתרום לכבודנו. הבה נעשה זאת לכבודן, ובכך נקל עליהן לשאת בטרחה המתמדת המוטלת על כתפותיהן במשך כל השנה, בגלל הציבור הרב המגיע אלינו... בספר 'רבי יעקב', המתורגם מאנגלית מספרו של הרב יונתן רוזנבלום, מסופר שאגתם ההדדית של רבי יעקב ורעייתו זה לזו, היתה אפילו בדברים פשוטים, לכאורה.

כאשר הרבנית יצאה לקניות, המתין רבי יעקב וכולו קשוב לשמוע את קול מנועה של המכונת שהסיעה אותה לשוק, ובהישמע הקול והמכונת נכנסה לחנייה, נחפז ראש הישיבה הישיש לצאת מן הבית כדי לסייע לה בנשיאת סלי הקניות.

בערב חג הסוכות יצא רבי יעקב אל הסוכה כדי לבדוק שהכל תקין וכשר לקראת החג. בטעות ננעלה הדלת - שהיתה בעלת ידית חיצונית - מאחוריו, הוא הושיט את ידו לעבר פעמון הדלת האחורית שהיתה סמוכה לסוכה, כדי שאשתו תגיע תפתח את הדלת, אך מיד עצר את תנועת ידו.

מדוע עלי להטריח את רעייתי הרבנית שתפתח לי את הדלת? אמר, ופנה להקיף את הבית מעבר לדלת הכניסה הראשית שלא היתה נעולה.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם